

ning ikke var fundet inden årets udgang. Den 16. december 1966 vedtog Sikkerhedsrådet med 11 stemmer en resolution (Frankrig, Sovjetunionen, Bulgarien og Mali undlod at stemme), hvori det fastslås, at oprørsregimet i Sydrhodesia er en trussel mod freden, hvorfor Sikkerhedsrådet pålægger FNs medlemslande at gennemføre selektive økonomiske *tvangsforanstaltninger* under pagtens kap. VII mod oprørsregimet.

Aden.

(Dagsordenens punkt 23).

4. udvalg behandlede spørgsmålet om Aden i tidsrummet 1. november til 2. december 1966.

Debatten indledtes med et indlæg af *Yemens* repræsentant, som på ny søgte at påvise, at Aden og protektoraterne (eller som det omtaltes: Det besatte Sydyemen) var en naturlig og integrerende del af Republikken Yemen. Udvalget hørte derefter en række petitionærer. Den første var Adens tidligere førsteminister *Abdul Mackawee* som repræsentant for The Front for the Liberation of Occupied South Yemen (FLOSY). Hans indlæg var koncentreret om påstandene om britisk tortur af fanger og politisk internerede i området samt om Storbritanniens accept af tidligere FN-resolutioner og dermed accept af at modtage en besøgsmission i territoriet. Hr. Mackawee stillede sig totalt afvisende over for udsendelsen af en sådan mission, med mindre Storbritannien opfyldte alle de krav, FN gennem tiden havde stillet, herunder navnlig undtagelsestilstandens ophævelse og frigivelse af alle politiske fanger og internerede. De øvrige petitionærer var mere fleksible i deres holdning til betingelserne for en missions udsendelse, og de gik alle i princippet ind herfor som det eneste middel til fremme af en fredelig løsning af områdets problemer. Denne skillelinie mellem petitionærerne kom tilsvarende frem i debattens senere indlæg, hvor UAR helt støttede hr. Mackawee's standpunkter, medens de øvrige arabiske lande indtog mere eller mindre fleksible holdninger.

Debatten koncentrerede sig — ligesom petitionærernes indlæg — om påstandene om tortur samt om mulighederne og især be-

tingelserne for udsendelse af en mission til territoriet. Den *britiske repræsentant* appellerede til FN om bistand til at bringe Sydarabien frem til uafhængighed ikke senere end 1968. Denne FN-bistand skulle først og fremmest bestå i udsendelsen af besøgsmissionen til territoriet med det formål at anbefale praktiske skridt til gennemførelsen af Generalforsamlingens resolutioner og især afgøre omfanget af FNs medvirken i forbedringen og overvågelsen af frie valg i territoriet.

Fra *arabisk side* var man fortsat skeptisk over for denne udvikling, og man krævede fra de flestes side, at Storbritannien afgav en utvetydig erklæring om at ville anerkende alle relevante FN-resolutioner, førend man ville medvirke ved udsendelsen af en mission.

De *kommunistiske lande* havde de sædvanlige angrebepunkter på programmet, de udenlandske økonomiske interessers aktivitet i området samt basen. De beskyldte Storbritannien for gennem manøvrer med de regerende kredse i Sydarabien at ville opretholde sin magt efter 1968.

Fra den overvejende del af de *afrikanske* landes side udtryktes glæde og tilfredshed med Storbritanniens holdning til spørgsmålet om udsendelse af en besøgsmission, og både i indlæg og under de talrige uformelle drøftelser gjordes fra afrikansk side alt for, at ikke denne mulighed for en ny udvikling i afkoloniseringsprocessen skulle forspildes.

Fra *dansk side* udtalte *ambassaderåd Skjold G. Mellbin* at man lige fra begyndelsen havde været en varm tilhænger af udsendelsen af en mission til området, idet det var den almindelige danske indstilling, at FN havde en vigtig rolle at spille i denne sag; fra dansk side havde man allerede tidligere i koloniudvalget kraftigt støttet udsendelsen af en besøgsmission, og man måtte nu håbe, at ikke strid om ord og formuleringer ville ødelægge en lovende udvikling.

For udvalget forelagdes *et resolutionsforslag*, som i sin præambel bl. a. tager til efterretning, at Storbritannien som administrerende magt for Aden er rede til dels at samarbejde med FN vedrørende den hurtigst mulige gennemførelse af de relevante Generalforsamlingsresolutioner, dels at tillade FNs besøgsmission fri og uhindret